

Gábor Bertalan

(Bodony, 1937. 08. 09. – Dunaújváros, 2007. 11. 30.)

Összeállította: Dr. Takács István

Okleveles villamosmérnök, főiskolai mérnök-tanár. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán végezte mérnöki tanulmányait, ahol 1961-ben erősáramú villamosmérnöki diplomát szerzett.

A Dunai Vasmű ösztöndíjasaként a gyár villamosjavító részlegébe került. 1962-től óraadója, 1964-től főállású oktatója a Kerpely Antal Kohóipari Technikumnak, majd Felsőfokú Technikumnak, 1969-től pedig a főiskolává lett intézménynek. 1965-től tanszékvezető 1991-ig. 1969 – 1985 között igazgató-helyettes, majd hat éven át főigazgató.

1984-ben a Miskolci Egyetemen doktorált. 1992-2007 között a Dunaújvárosi Főiskola Informatikai Intézetének tanára.



1937. augusztus 9-én – egyszerű summás szülők első gyermekeként – született a Paráddal szomszédos faluban, Bodonyban. A mátraaljai kis faluban testvéröccsével együtt cseperedve megtapasztalhatta, hogy szorgalmas munkával, tisztességben élnek a szülei és a rokonai. Az összetartó népes rokonság körében természetességgel élte meg azt is, hogy a rászorulóknak segítséget kell nyújtani. Ez az útravaló vezérelte aztán egész életében.

A tehetséges fiú az egri Dobó István Gimnáziumban letett kitűnő érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetemre került, ahol 1961-ben diplomázott villamosmérnökként jelesen. Egyike volt 1959-ben azoknak a mérnökhallgatóknak, akikkel a Dunai Vasmű tanulmányi szerződést kötött, biztosítandó, hogy a gyár első be rendezéseit üzembe helyező mérnökgárdának legyen utánpótlása.

A villamosjavító részlegben gyakornokoskodó ifjú mérnök sajátos adottságaira hamar felfigyeltek a vasmű vezetői. 1962-től óraadásra kérték a Kohóipari Technikumban, majd 1964-ben javasolták, hogy legyen segítségére Dr. Horváth Aurélnak – a Miskolci Egyetem korábbi tanszékvezetőjének – a felsőfokú technikum létrehozásában.

A tények igazolták a meglátást, mert Gábor Bertalan kiemelkedőt nyújtott az oktatásszervezés és az oktatás területén, de szakírói munkássága is termékenynek bizonyult.

1965-re megszervezték a felsőfokú képzést. Az új igazgató, Dr. Molnár László segítőjeként, helyetteseként pedig először a gépészeti szaktanszék megszervezésén, majd a főiskolává válás előkészítésén, az új ágazatok tanterveinek és programjainak előkészítésén fáradozott. Ő és hat-nyolc iskolaalapító társa gigászi munkája eredményezte, hogy 1969-ben a Miskolci Egyetem Kohó- és Fémipari Főiskolai Kara létrejöhetett. Oktatásszervezői munkáját tanszékvezetőként, igazgatóhelyettesként és főigazgatóként a főiskola létrejötte után még 22 évig, 1991-ig folytatta.

Önmagától és oktatótársaitól is igényes munkát és pontosságot követelt, amit egyértelműen erényének tartottak, precizitását esetenként túlzottnak ítélték, s ezt kevésbé tolerálták. Közel 30 évet volt felső vezető. Ebben a minőségében eredményesen képviselte a főiskolai kart a felügyelő Miskolci Egyetemen és Dunaújváros vezetőségénél is.

Főigazgatóként sokat fáradozott azért, hogy a főiskolán a zsúfoltság enyhüljön. Nagy öröm volt, hogy a pénzhiányos időszakban 1986-1989 között sikerült a főépület tetőterét beépíteni s így mód nyílt – egyebek mellett – a már ekkor bővülő személyi számítógéppark elhelyezésére.

Kiemelkedő volt oktatói és szakírói tevékenysége is.



Dunaújvárosi Főiskola

Folytonosan követte a korszerű tudományok gyors fejlődését. Ennek szellemében újíttotta meg a jegyzeteket, oktatási segédleteket, kézikönyveket. Az elektrotechnika, irányítás-technika, villamos gépek és az automatizálás tárgykörben több mint 2000 oldal terjedelemben írt oktatási anyagot. Szabatos munkái a tárgyak leendő oktatóinak is biztos támpontul szolgálhatnak.

Kedvelt szakterületéről választotta doktori disszertációjának témáját. A számítógépes termelésirányítási rendszer kiépítése az 'Ózdi Kohászati Üzemek Durvahengerművében' tárgyú értekezését 1984-ben védte meg.

Gábor tanár úr a hallgatók körében rendkívül népszerű volt. Előadásai egyszerű nyelvezetűek, jól érthetőek voltak. A diákokhoz közvetlen volt, mindenben segítette, sosem megleckéztetni, hanem a szakmájukra megtanítani akarta őket. A vizsgákon nem azt kereste, hogy a hallgató mit nem tud, hanem azt, hogy mit sikerült elsajátítania a tananyagból. Közel 10 000 volt diákja az ország egész területén munkálkodik. Az Ő nevét hallva, Róla csak a tisztelet és a szeretet hangján szólnak.

Munkásságát több hivatalos kitüntetéssel is elismerték. Volt – egyebek mellett – az oktatásügy és a kohászat kiváló dolgozója. 1988-ban a Munkaérdemrend bronz fokozata kitüntetését, 1997-ben a Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet, 2005-ben a Dunaújvárosi Főiskoláért Díjat kapta meg.

Magánéletét is a rend uralta. Az egyetem elvégzése után megnősült. Feleségével egy bölcsésznek és egy mérnöknek kitanult fiút neveltek fel. Menyeit kedvelte, két leány és egy fiú unokájával nemcsak játszott, de – 2001-ben előállt özvegy-sége után – rácalmási házában, szünidőkben őket mindennel el is látta.

Kikapcsolódását a társasági, vidám nótázás mellett a fűrész-faragás jelentette. Mesterfokon művelte az asztalosságot. Ismerőseinek sok mindent meg is javított, megszerelt.

Haláláig dolgozott, halálos ágyán javította ki az utolsó zárthelyiket. Végül hirtelen távozott. Havas, hideg napon vettek Tőle búcsút mély részvét mellett családtagjai, munkatársai, hallgatói és barátai a dunaújvárosi temetőben.

Forrás:

Kiss A. (1989): Kovács Pityú élete, Esti Hírlap, 6. sz., Budapest

Nagy P. (1994): Magyar szakemberek élete, Kossuth Kiadó, Budapest

Magyar Életrajzi Lexikon 1000-1990, <http://mek.niif.hu/> (2010. 09. 29)

Személyes visszaemlékezés